

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2251/2022
27.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Земљорадничке задруге „Агро - Рача“ из Раче, чији је пуномоћник Петар Петровић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Милош Шебековић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2507/21 од 05.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2507/21 од 05.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П 359/20 од 24.03.2021. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга по основу кредита исплати износ од 4.096,06 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са каматом, и то на износ од 3.174,20 евра почев од 15.04.2010. године и на износ од 1.548,62 евра почев од 16.08.2010. године, па све до исплате према стопи коју одређује Европска централна банка у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и износ од 3.000,00 динара на име трошкова опомене пред тужбу, као неоснован (став први изреке). Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 55.200,00 динара (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2507/21 од 05.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и пресуда Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П 359/20 од 24.03.2021. године у делу става првог којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да исплати износ од 3.000,00 динара на име трошкова опомене пред тужбу је потврђена (став први изреке). Преиначена је пресуда Основног суда у Аранђеловцу, Судска јединица у Тополи П 359/20 од 24.03.2021. године у преосталом делу става првог и другог изреке, тако да гласи: обавезује се тужени да тужиоцу на име дуга по основу кредита исплати износ од

4.096,06 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом и то на износ од 2.547,44 евра почев од 15.04.2010. године и на износ од 1.548,62 евра почев од 16.08.2010. године, па све до исплате, према стопи коју одређује Европска централна банка у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде, а одбија захтев тужиоца за исплату камате на износ од 626,76 евра почев од 15.04.2010. године па до исплате, као неоснован. Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 122.880,00 динара (став други, трећи и четврти изреке пресуде).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020) и нашао да ревизије није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом тужених указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, због које се ревизија, сходно члану 407. став 1. тачка 1-3 ЗПП не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су закључили два уговора о зајму. Уговором од 14.04.2005. године, тужилац је дао туженом основна средства у робној вредности од 3.174,20 евра, а уговором од 15.08.2005. године, основна средства у робној вредности од 1.548,62 евра. Утврђено је да се чланом 2. ових уговора тужени обавезао да врати добијена средства у периоду од 5 година, са грејс периодом од једне године, без камате, с тим да се рате враћају годишње у износу од 1/5 дуга; да је чланом 3. уговора од 14.04.2005. године предвиђено да годишња рата износи 634,84 евра у динарској противвредности, по средњем курсу, а по уговору од 15.08.2005. године износи 309,72 евра у динарској противвредности и да отплата почиње 15.08.2006. године; да се тужени обавезао да отплати целокупни износ најкасније до 14.04.2010. године, односно 15.08.2010. године; да се чланом 4. тужени обавезао да као инструмент обезбеђења плаћања, са кредитором закључи уговор о залози непокретности (хипотека); да је чланом 5. оба уговора уговорено да ако тужени не извршава обавезе утврђене чланом 3. уговора, уговор се сматра прекршеним и остатак дуга сматра наплативим у целом износу; да су право на закључење уговора о кредиту са тужиоцем имали пољопривредни произвођачи који су били чланови Земљорадничке задруге „Агро-Рача“, да средства која су употребљена за куповину основних средстава и кредитирање произвођача, би након враћања од стране корисника кредита била употребљена за поновно кредитирање других произвођача.

Тужилац је испоручио туженом, по основу оба уговора, основна средства и то прасад за тов, према налогу број .. од 14.04.2005. године, укупне вредности 256.284,00 динара, а према налогу број .. од 15.08.2005. године, укупне вредности од 129.600,00 динара, а тужени је био у обавези да прву рату исплати након истека грејс периода од годину дана од закључења уговора и то дана 14.04.2006. године у износу од 634,84 евра, а по другом уговору 15.08.2005. године рату у износу од 309,72 евра до

15.08.2006. године у динарској противвредности. Остале четири рате, од укупно пет, тужени се обавезао да испуњава годишње, са крајњим роком отплате 14.04.2010. године по уговору од 14.04.2005. године, односно 15.08.2010. године по уговору од 15.08.2005. године. Тужени је на основу наведених уговора дана 27.06.2007. године уплатио на рачун износ од 50.000,00 динара, односно 626,76 евра, док је уплатом од 27.01.2005. године платио чланарину код тужиоца у износу од 8.000,00 динара. Укупно дуговање туженог према тужиоцу је 4.096 евра у који дуг је урачуната и уплата туженог од 27.06.2007. године у износу од 626,76 евра.

Од дозвољених разлога, ревизијом се побија правноснажна пресуда због погрешне примене материјалног права, и то одлуке о истакнутом приговору застарелости тужиоцевог потраживања.

Одлучујући о истакнутом приговору застарелости, првостепени суд је усвојио приговор застарелости и одбио тужбени захтев тужиоца наводећи да је од последње извршене уплате 27.06.2007. године па до подношења тужбе 07.08.2018. године, протекао рок од 10 година прописан одредбом члана 371. Закона о облигационим односима, односно да је рок за подношење тужбе истекао дана 27.06.2017. године, да је тужени уплатом од 27.06.2007. године признао дуг и прекинуо рок застаревања сходно одредбама члана 387. став 1. тачка 2. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд сматра да из садржине уговора недвосмислено произлази да је корисник кредита имао могућност да целокупан дуг по кредиту исплати у пет једнаких годишњих рата, али најкасније до датума који је наведен у самим уговорима. Стога је закључио да је обавеза туженог да испуни уговорну обавезу сагласно одредби члана 17. Закона о облигационим односима, којом је прописано да су стране у облигационом односу дужне да изврше своју обавезу и одговорне су за њено испуњење. Како је дуг туженог 4.096,06 евра (у који је урачуната уплата од 27.06.2007. године), а последња рата по уговору од 14.04.2005. године доспела је 14.04.2010. године, а по уговору од 15.08.2005. године – 15.08.2010. године, то по становишту другостепеног суда потраживање тужиоца није застарело.

По становишту Врховног касационог суда, на супрот наводима ревизије, правилно је другостепени суд закључио да потраживање тужиоца није застарело.

Чланом 371. Закона о облигационим односима прописан је општи рок застарелости од 10 година и он почиње да тече на основу члана 361. став 1. ЗОО после првог дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе.

Како је у конкретном случају, између странака, уговорен рок враћања целокупног зајма најкасније до 14.04.2010. године (по уговору од 14.04.2005. године) односно до 15.08.2010. године (по уговору од 15.08.2005. године), а тужба је поднета 07.08.2018. године, што значи пре истека рока од 10 година, то произлази да је приговор застарелости неоснован.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да се ревизијом туженог неосновано указује на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**